

255530 Київська обл.
м.Фастів
вул.Фрунзе №134
Чорноштан Микола Карп.

Шановні Товариші! Прочитав я в газеті «Літературна Україна» за 10 листопада 1988 року про голод на Україні 1933 року і хочу поділитися тим що я сам пережив голод 33 року бо був уже пухлим і тільки чудом залишився живим.

Я Чорноштан Микола Карпович. Народився 1925 року в селі Катеринівка Обознівської сільради Кіровоградського р-ну Кіровоградської обл. Це вісімнадцять кілометрів від Кіровограда. Коли я був дорослим, я розпитував свого батька. Чому був голод 1933 року? Ось що він мені розповідав. Батько мій зовсім не мав освіти. Один клас, і той не закінчив, бо наробився у полі і не виконав домашнього завдання, а в школі учитель поставив його в куток на колі а під коліна насипав гречку. Як відомо гречка має форму трикутника і вона повгрузала в тіло і коли він прийшов додому і показав своєму батькові коліна, то вони були сині позакипала кров на колінах! Дід сказав моєму батькові хай вона згорить їм та сама школа, коли вони так знущаються над дитиною. Так він не закінчив одного класа школи в Катеринівці. Це так би мовити вступ.

Що голод 1933 року був запрограмований командно-бюрократичною системою то про це говорили не тільки мій батько, його сестри, і старші люди, а і мої старші брати і сестри.

Це була **безкровна революція**, як тоді говорили всі дорослі люди. Дегенерати сталінські холуї вони так ретельно виконували свої обов'язки катів душогубів, гірше чим татаро-монголи. В 1932 році, коли почали будувати колгоспи головою колгоспу призначили батькового кума на прізвище **Смиченко**. Йому видали револьвер як ознака **радянської влади**. І ось цей **Монстра** розпочав вершити свої чорні справи у нашому селі. А сам Смиченко походить родом із сусіднього села Обознівки, яке знаходиться рядом з нашим, всього 2 км, де і знаходиться сільська рада.

Він не рахувався ні з чим, не зважав ні на кого, щоб тільки вислужитись перед своїм начальством, навідь на кістках своїх односельчан. І ось він пройшов до нас у хату і каже давай хліб, батько відповідає немає, а як знайдем батько каже заберете як знайдете. Вони нишпорили всюди по всьому подвір'ї, у клуні, і сараї де була худоба, коні корова. Не знайшли і пішли. Через годину приходить виконавець і каже

батькові, голова сільської ради сказав щоб ви т.Чорноштан Карпо з'явилися у сільраду. В якій справі? Щоб здать хліб. Батько відповідає що я вже здав. Але пішов у сільраду. Ось сидить за столом людська подоба колись був навіть кум Сьогодні він нікого не знає і не хоче знати. Перед ним на столі лежить револьвер ознака **радянської влади** сталінського холуя. Він пишається тим, що саме його **Смиченка** призначили сталінським холуєм, в не когось іншого. Надувся як інди, груди виставив. Голови не піднімає і не дивиться у вічі сором його вже залишив і став без сорому, дивиться на стіл де лежав револьвері і каже так ти Чорноштан хліб здаси, а батько каже. Немає! Я вже здав. А як знайдем ? То заберете. Знов прийшли штурхали шомполами по всьому подвір'ї. Не знайшли і пішли. Через годину знову повторилось те саме. За четвертим разом коли батько прийшов в сільраду то голова сільради і батьків кум, почав уже силою вимагати від батька, здай хоч пів пуда хліба. Наша сім'я складалася із **9 чоловік**. Я не запам'ятав скільки в нас залишилося харчів їсти і які. Але я уже в 1933 році був уже пухлий, бо не було що їсти.

Всякої трави і лушпайок із картоплі я не міг їсти. Наприклад мої два менших брати Леонід і Іван як тільки сніг зійшов і квіти півники було повитикались із семлі і вони повиривали їх і поїли. Принесли мені кажуть їж вони такі добрі, як качани із капусти. Я покуштував їх і сплюнув не міг погане неїстівне їсти. І тому був пухлий не ходив і лежав не рухомо.

Вставити 1.

У нашому селі Катеринівці багато людей повмирало з голоду. Моя мати розказувала, що **людодіство** було поширене серед голодуючого населення мати була на базарі і сама бачила, як дядько купив котлету у жінки і баночку молока і став їсти. Коли вже доїдав котлету то в котлеті побачив пучку мизиного пальця малої дитини. Цю жінку забрала міліція Другий випадок тоже був на базарі, моя мати сама бачила, як жінка років 40 продавала котлети. Чоловік купив почів їсти, з'їв одну потім другу, а третя йому видалася солодка чи шо і він став придивлятися у котлету і таж знайшов пучку пальця з нігтем. Коли міліція забрала її, і вдома в неї зробила обшук, то у погрібі знайшли **шість голів різної статі**. Там були в основному діти і свої і чужі. Спочатку вона повбивала своїх дітей і почала їсти і робить з них котлети і продаватъ на базарі, щоб купити хліба і молока, а потім чужих.

Повернемося знову до того голови сільради сталінського холуя т.Смиченка, що так ретельно виконував вказівки свого начальства і будував колгоспи не дивлячись на голод і людодіство. Коли почали будувати колгоспи ми здали у колгосп усей реманент, а самі вся сім'я переїхали у місто Кіровоград і батько став працювати на

шахті, де видобували бурій вуголь. Він працював на поверхні заготовляв підпори із кругляків для підпор під землю у шахтах.

І ось через деякий час цього сталінського холоуя Смиченка знімають з роботи, і він приходить на роботу на шахту у бригаду в якій працював мій батько. Мій батько домовився із начальником цеху, майстром, а вони в свою чергу домовились на прохідній, що він тов Чорноштан Карпо буде забирати дров'яні щепки додому, які вони за день на готовлять. І ось я приїжджаю тачкою в 12 годин дня до прохідної. Батько винесе мені 2 мішки і я привозив додому. Так ми заготовляли дрова на зиму. А Смиченко бувший голова сільради побачив що батько забирає щепки додому почав брати кругляк, що йшов на заготовку стояків підпор у шахту і почав розрізати їх на малого розміру, так щоб влізли в мішок на дрова. Мій батько зробив йому зауваження з попередженням щоб Смиченко цього не робив не займався шкідництвом бо начальник цеху і майстер не дозволять потім забирати дров'яні щепки. Так ось що той сталінський холоуй і ретельний виконавець його вказівок **безкровної революції** що на кістках людей будував колгоспи і намагався будь що вислужитись. Він говорив маті її так радянська влада багата вона не обідніє якщо я поріжу на дрова одну вдень стойку-підпору.

А батько настояв на своєму не дозволив різати каже не смій різати стойки, а бери щепки тут їх хватить всім і тобі і мені.

Як різко протилежні помінялися погляди у людини коли він перестав бути начальством.

Після закінчення війни 1941-1945 його демобілізували десь у 1945 року.

Він Смиченко організував банду, яка роз'їжджала по селах убивали дюдєй грабували забирали корови різали їх і продавали на базарі і жили на широку ногу. Такі це були люди. Їх у банді було щось 15 чоловік. Всіх їх піймали і судили всім дали по 10 років, а йому як главарю банди дали 15 років тюрми.

Через 10 років всі ті повернулися і жили серед нас ще довго. А Смиченко додому не повернуся його дочка розказувала що його вбили в Сибіру десь коли він уже відбув свій термн покарання 15 років.

Ось така історія з тими людьми сталінськими холоуями, що так ретельно будували колгоспи в **1933 році**.

24.XII.1988 р. Червоноштан Микола Карпович.

Вставити всередину.

До революції мій батько мав **3 десятини** землі. А після революції, коли почали наділяти землю селянам у 1922 році, то він отримав ще 7 десятин землі, а потім добавили ще одну десятину. Таким чином ми мали 11 десятин землі.

Коли я розпитував його і записував, його біографію, він говорив мені, що останній рік був сильний урожай хліба. Все перевезли додому і склали в клуні. Помолотили, то вийшло 600 пудів 96 центнерів. Виходить по 12 центнерів хліба з десятини. Увесь урожай забрали в колгосп. Виникає запитання? Де ж вони його діли той хліб? Шо почався голод і людоїдство? Вивезли до Росії батько сказав.